

Arrest

nr. 212 207 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 2 juni 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 april 2018 voor de tweede keer om internationale bescherming. Op 15 juni 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van de hoofdstad Kabul. U verklaart zesentwintig jaar oud te zijn. U bent naar school geweest tot de zesde graad. U werkte niet. U woonde samen met uw vader en uw oom en zijn gezin. U hebt drie zussen. Twee ervan verblijven in Londen in het Verenigd Koninkrijk en een verblijft in Australië.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan liet uw vader u weten voor u een verloofde te hebben gevonden. Het ging om H. A. (...), een bekende commandant in Afghanistan. H. A. (...) ging akkoord om een voorschot van tienduizend dollar te betalen. Daarvan kreeg u van uw vader drieduizend dollar om iets voor uzelf te kopen. Tijdens een bezoek van zijn familie aan jullie huis werd ook goud in de vorm van juwelen aan u bezorgd. U zag het echter niet zitten om met deze oude commandant te trouwen en zocht hulp bij uw oom. Hij regelde een smokkelaar om Afghanistan te ontvluchten. U was drie maanden onderweg. Via Iran, Turkije, Griekenland, u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 3 juni 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Drie weken vooraleer u asiel aanvraagde in België vernam u van uw oom die u geholpen had bij de vlucht dat uw vader in elkaar was geslagen door H. A. (...) en dat hij was overleden aan zijn verwondingen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door commandant H. A. (...) en door uw oom waarbij u woonde zal gevisieerd worden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Na het gehoor op het CGVS bezorgde u via uw advocaat nog een medisch attest.

Op 1 juni 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. U hield immers informatie achter over uw paspoort en legde tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Verder kon het CGVS omwille van uw vage en tegenstrijdige verklaringen geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk en de dood van uw vader. U kon eveneens niet beschouwd worden als alleenstaande vrouw daar u de dood van uw vader niet heeft aangetoond, uw nonkel u bijstond bij uw vlucht en u bovendien nog terug kan vallen op andere familieleden in Kabul. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar zij volgde de bestreden beslissing in hun arrest van 20 maart 2018. Bij de RvV verwees u bovendien naar uw psychologische problemen en naar de verkrachting die u meemaakte tijdens uw reis naar België. Beide elementen konden de RvV echter niet overtuigen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan diende u op 23 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Heden stelt u dat u op 27 april 2018 getrouwd bent met de Afghaan S. M. H. (...). U kan nog steeds niet terugkeren naar Afghanistan omwille van uw problemen met commandant H. A. (...) en u bent bovendien een alleenstaande vrouw. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele religieuze huwelijksakte neer als ook de kopieën van de volgende documenten: de tazkara van uw echtgenoot, de documenten van uw zussen in Australië en Londen en de verblijfstitel van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin relevante nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name uw uithuwelijking en uw profiel als alleenstaande vrouw.

De documenten van uw zussen die u voorlegt bevestigen enkel dat zij in het buitenland verblijven, hetgeen niet in twijfel getrokken werd in uw vorige beslissing. U heeft echter nog steeds niet aangetoond dat u in Afghanistan niet kan rekenen op de steun van uw vader, uw nonkel of uw andere familieleden.

Wat betreft uw huwelijk in België dient gesteld te worden dat een aanvraag tot (verblijf in België op grond van) gezinshereniging en een asielaanvraag twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een asielaanvraag als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt in het kader van uw huidige tweede asielaanvraag echter geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De tazkara van uw echtgenoot, zijn verblijfstitel en jullie huwelijksakte kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling

van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit drie onderdelen, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2, § 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat haar huidige situatie en vrees niet is onderzocht. Zij licht dit als volgt toe:

"Ten onrechte heeft verwerende partij het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet in overweging genomen.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin relevante nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op haar verzoek. De verwerende partij stelt dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet met name haar uithuwelijking en haar profiel als alleenstaande vrouw.

Uit alles blijkt, en dit met name uit de stukken die verzoekster heeft neergelegd, dat zij haar vrees situeert omtrent haar huwelijk in België met een Afghaanse man! Verzoekster is minstens hieromtrent onvoldoende gehoord geweest. Alleen al het feit dat verzoekster deze documenten neerlegt, diende de verwerende partij overgaan tot een grondig onderzoek teneinde te weten te komen of haar huwelijk thans voor haar een vrees levert – wat verzoekster aanvoert – in Afghanistan en wat de consequenties zijn van dit huwelijk met een Afghaanse man die reeds in België verblijft.

Verzoeksters huwelijk in België wordt door de verwerende partij niet betwist. Wel stelt de verwerende partij dat een aanvraag tot gezinshereniging en een asielaanvraag twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een asielaanvraag als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze motivering is geen antwoord op het verzoek van verzoekster en de vrees die zij koestert omwille van haar huidige situatie. De verwerende partij diende verzoekster uit te nodigen voor een gehoor en geen aannames doen. Het is glashelder dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. Minstens zijn de motieven niet afdoende om de beslissing te schragen.

De verwerende partij bevestigt ook dat de documenten die verzoekster in verband met haar zussen voorlegt enkel bewijst dat zij in het buitenland verblijven, wat door de verwerende partij niet in twijfel getrokken werd in vorige beslissing. De verwerende partij stelt dat verzoekster nog niet aantoonst dat zij in Afghanistan niet kan rekenen op de steun van haar vader en 'nonkel' of andere familieleden. Ook deze motivering is niet afdoende voor een Afghaanse vrouw die sedert 3 juni 2016 in België verblijft.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoekster recent is gehuwd. Verzoekster ging echter ervan uit dat verwerende partij zich bewust is van de misogyne situatie in Afghanistan en de risico's die ze kan ondergaan.

Ook uw Raad wees er op "dat de toestand van de vrouwen in Afghanistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (EHRM, N. v. Sweden, 23505/09, van 20 juli 2010, punt III. "Relevant information on Afghanistan")."¹ Dit risico verhoogt zo zij in het huwelijk treedt – uit haar eigen wil – met een man die in België verblijft.

Voorts wenst verzoekster tevens te verwijzen naar het arrest N. v. Sweden van het EHRM van 20 juli 2010, waarbij bevestigd werd dat Afghaanse vrouwen, die er een minder conservatieve levensstijl op nahouden, nog steeds worden beschouwd en aanzien als vrouwen die sociale en religieuze normen overschrijden en aldus het risico lopen blootgesteld te worden aan huiselijk geweld, stigmatisering en eremoorden

"The Court firstly observes that women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender roles ascribed to them by society, tradition and even the legal system. The UNHCR thus observed that Afghan women, who have adopted a less culturally conservative lifestyle, such as those returning from exile in Iran or Europe, continue to be perceived as transgressing entrenched social and religious norms and may, as a result, be subjected to domestic violence and other forms of punishment ranging from isolation and stigmatisation to honour crimes for those accused of bringing shame to their families, communities or tribes. Actual or perceived transgressions of the social behavioural code include not only social behaviour in the context of a family or a community, but also sexual orientation, the pursuit of a professional career, and mere disagreements as to the way family life is conducted."²

Meent de verwerende partij dat verzoekster, een Afghaanse vrouw, die uit eigen beweging gehuwd is met een man in België, geen problemen zal ondervinden?

Overigens schets UNHCR in zijn recente richtlijnen voor het beoordelen van asielaanvragen van Afghanen een aantal risicoprofielen die een hoge beschermingsnood hebben. Daaronder bevinden zich een heel aantal specifieke vrouwenprofielen:

"Women in the Public Sphere

Although women have attained some leadership roles in Afghan Government and civil society since 2001, including as judges and members of parliament, women in the public sphere and those holding public office continue to be subjected to threats, intimidation and violent attacks.²⁴⁷ There are widespread reports of the targeting of women in the public sphere, including female parliamentarians, provincial council members, civil servants, journalists, lawyers, police officers, teachers, human rights activists and women working for international organizations.²⁴⁸ They have been targeted by AGEs,²⁴⁹ local traditional and religious power-holders, community members, and government authorities.²⁵⁰ Women who seek to engage in public life are often perceived as transgressing social norms, condemned as "immoral" and targeted for intimidation, harassment, or violence.²⁵¹ AGEs reportedly use threats and intimidation against women in the public sphere.²⁵² There are also numerous reports of women in the public sphere having been killed.²⁵³ According to human rights activists, in many instances law enforcement agencies failed to combat impunity for harassment and attacks against women in the public sphere.²⁵⁴"³

EN

"7. Women with Certain Profiles or in Specific Circumstances 355 Since 2001, the Government has taken important steps to improve the situation of women in the country, including the incorporation of international standards for the protection of women's rights into national legislation, notably through the adoption of the Law on Elimination of Violence against Women (EVA W law); 356 the adoption of measures to increase women's political participation,³⁵⁷ and the establishment of a Ministry for Women's Affairs.³⁵⁸ However, improvements in the situation of women and girls have reportedly remained marginal and Afghanistan continues to be considered a "very dangerous" country for women and girls.³⁵⁹ The deterioration of the security situation in some parts of the country has undone some of the earlier progress in relation to women's human rights. 360 Deep-rooted discrimination against women remains endemic.³⁶¹ Violence against women and girls remains widespread and is reported to be on the rise;³⁶² impunity in relation to such violence is reportedly common.³⁶³ Women are said to continue to face serious challenges to the full enjoyment of their economic, social and cultural rights.³⁶⁴ Despite advances, poverty, illiteracy, and poor health care continue to affect women disproportionately.³⁶⁵ Observers have noted that the implementation of legislation to protect women's rights remains slow.³⁶⁶ This includes in particular the implementation of the EVA W law. The law, promulgated in (...)

a) *Sexual and Gender-Based Violence* Sexual and gender-based violence against women in Afghanistan reportedly remains widespread.³⁷⁶ Such violence includes "honour killings", abduction, rape, forced abortion and domestic violence.³⁷⁷ As sexual acts committed outside marriage are widely seen in Afghan society to dishonour families, victims of rape outside marriage are at risk of ostracism, forced abortions, imprisonment, or even death.³⁷⁸ Societal taboos and fear of stigmatization and reprisals, including at the hands of their own community and family members, often deter survivors from reporting sexual and gender-based violence.³⁷⁹ At the same time, incidents of self-immolation as a result of domestic violence continued to be reported.³⁸⁰ Government authorities continue to refer most complaints of domestic violence to traditional dispute resolution mechanisms.³⁸¹ Women and girls who flee their homes due to abuse or threats of forced marriage are often themselves accused of vaguely defined or even undefined "moral crimes", including adultery (zina), or "running away from home".³⁸² Men responsible for the domestic violence. (...)

8. *Women and Men Who Are Perceived as Contravening Social Mores* 400 Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stereotypes and customary practices that marginalize them.⁴⁰¹ Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, general discrimination and threats to their safety, particularly in rural areas and in areas under the control of AGEs.⁴⁰² Such norms include requirements that restrict women's freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative chaperone when appearing in public.⁴⁰³ Women without male support and protection, including widows, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement and on their ability to earn a living. 404 Detention for breaches of customary or Sharia law is reported to disproportionately affect women and girls,⁴⁰⁵ including detention on the ground of perceived "moral crimes" such as being improperly unaccompanied,⁴⁰⁶ refusing marriage,⁴⁰⁷ engaging in sexual intercourse outside of marriage (which is considered adultery)⁴⁰⁸ or "running away from home"⁴⁰⁹ (including in situations of domestic violence).⁴¹⁰ Over half of the girls and women detained in the country have been charged with "moral crimes".⁴¹¹ Since accusations of adultery and other "moral crimes" may elicit "honour killings",⁴¹² in some instances the authorities are reported to have sought to justify the detention of women accused of such acts as a protective measure.⁴¹³ Men who are perceived to be acting contrary to prevailing customs may also be at risk of illtreatment, particularly in situations of accusations of adultery and sexual relations outside of marriage.⁴¹⁴ In areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, women and men accused of immoral behaviour risk being tried by these AGEs' parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death.^{415"}

Deze specifieke informatie is zondermeer van toepassing op de onbetwiste elementen van het dossier van verzoekster, nl. haar profiel van gehuwde vrouw, daarbij dient te worden onderstreept dat zij België binnenkwam als ongehuwde vrouw! Dit is zeer relevant in de Afghaanse samenleving. Verzoeksters verklaringen dienen dan ook gekaderd worden aan de hand van haar profiel en de beschikbare objectieve informatie.

Niet in geschil kan zijn dat verzoeker tot een bepaalde sociale groep behoort zoals bepaald door artikel 48/3 §4, d van de Vreemdelingenwet, namelijk een pas gehuwde Afghaanse vrouw die als alleenstaande vrouw het rijk is binnengekomen, die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen, bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden of deze normen en tradities als geschonden zullen worden geacht. Verzoeker heeft dus een zeer specifiek profiel die haar uiterst kwetsbaar maakt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens diende de verwerende partij dit element onderzoeken en dan ook de afdoende motiveren.

Dat de daden die objectief gevreesd mogen worden door een ongehuwde vrouw, thans gehuwde vrouw, als verzoekster als vervolging beschouwd moeten worden, blijkt ook overduidelijk uit talrijke andere objectieve bronnen, zoals het e Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken:

"(...)Schoolgaande meisjes lopen een groot risico om te worden lastig gevallen door mannen op weg naar school of op school. Het is een van de redenen dat veel meisjes voortijdig stoppen met school. Dit geldt voor alle meisjes, maar voor meisjes die er een 'westerse levensstijl' op na houden is dit risico nog groter. Zie hiervoor het thematisch ambtsbericht Schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan.⁴³⁴ Zie ook 3.5.6 Vrouwen.

Vrouwen

De positie van vrouwen is in de verslagperiode niet verbeterd. De verslechterde veiligheidssituatie en de toename van door de Taliban/AGE's gecontroleerde gebieden waren voor vrouwen goed merkbaar. Zij werden vaker het doelwit van ongerichte en gerichte aanslagen. De Taliban en andere AGE's beperkten

vrouwen en meisjes in hun (toch al beperkte) bewegingsvrijheid door het verhinderen van toegang tot medische posten en scholen. Vrouwen en meisjes hebben niet dezelfde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg als mannen. Zij worden vaak thuisgehouden, belet te reizen of krijgen geen toegang tot scholen en medische faciliteiten omdat er geen vrouwelijke artsen of onderwijzers zijn. Het gerapporteerde geweld tegen vrouwen nam toe. Het betrof deels geweld gepleegd door de Taliban en andere AGE's, maar ook huiselijk geweld (fysiek, seksueel, verbaal en psychisch).⁴³⁵ In het algemeen is de situatie voor vrouwen in de grote steden als Kaboel, Herat en Mazar-i Sharif beter dan op het platteland. Vrouwen hebben er meer kansen en er zijn meer faciliteiten. Er zijn de afgelopen jaren rolmodellen gekomen waar vrouwen zich aan kunnen spiegelen. Zo is er een aantal vrouwelijke ministers en vrouwelijke parlementariërs. Ook zijn er vrouwen werkzaam bij ngo's, als journalist en bij ministeries, in het onderwijs, de gezondheidszorg en de rechterlijke macht. Vooral in het onderwijs en de gezondheidszorg werken veel vrouwen. De positie van vrouwen die in de publieke arena werkzaam zijn, is in de verslagperiode onder invloed van de verslechterde veiligheidssituatie en de toename van de invloed van de Taliban en andere AGE's, moeilijker geworden. Parlementariërs, leden van de provinciale raden, ambtenaren, journalisten, juristen, politieagenten, leraren, mensenrechtenactivisten en vrouwen die voor internationale organisaties werkten, kregen vaak te maken met intimidatie, bedreigingen en geweld. Ze worden gezien als immoreel, omdat ze sociale normen overschrijden. De centrale autoriteiten kunnen hiertegen nauwelijks bescherming bieden. De vrouwelijke gouverneur van het conservatieve Ghor kreeg veelvuldig te maken met bedreigingen. In december 2015 werd ze overgeplaatst naar de positie van plaatsvervangend gouverneur van Kaboel. De gouverneur van Daikundi is nu de enige vrouwelijke gouverneur.⁴³⁶ Tijdens de inval van de Taliban in Kunduz zouden er hitlijsten circuleren van vrouwelijke activisten en women with any sort of public profile.⁴³⁷ De bedreigingen en gewelddadigheden komen niet alleen van de kant van de Taliban en andere AGE's, maar ook van religieuze kant, (individueel binnen) de overheid en de gemeenschap. Er bestaat een grote mate van straffeloosheid ten aanzien van geweld tegen vrouwen.⁴³⁸⁴⁵

Ten overvloede, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in juli 2010 nog dat het loutere feit van als alleenstaande vrouw in het buitenland geleefd te hebben als een inbreuk op de geldende sociale normen en tradities beschouwd kan worden in Afghanistan, met mogelijks levensbedreigende repercussies tot gevolg.⁶

Geconcludeerd kan worden dat de verwerende partij een grondig onderzoek moest voeren en verzoekster moest uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud. Het staat vast dat de verwerende partij in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel verzoeker de gelegenheid diende te geven om te worden gehoord. Artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de EU bepaalt het volgende:

"(...)"

In dit kader dient dan ook voorafgaandelijk worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese inzake arrest M.M. v. Ireland waar het Hof wijst op het recht om te worden gehoord:

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer mime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Jurispr. blz. I-13427, punten 64 en 65).

Deze rechtspraak werd bovendien bevestigd in het arrest van het EHRM *M.A. v. Zwitserland*, n°52589-13, 18 november 2014, §65-66.

Door verzoekster niet grondig te horen, heeft de verwerende partij niet alleen de hoorplicht en de rechten van de verdediging geschonden, maar zij is ook voorbijgaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster had dienstige informatie kunnen verschaffen over ter discussie gestelde elementen om de beslissing te beïnvloeden. Zij had met andere woorden haar zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden.⁸ Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten.⁹

In een tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat het principe van de familie-eenheid op haar dient te worden toegepast, gezien haar huwelijk met een man in België. Zij licht dit onderdeel als volgt toe:

"Het UNHCR stelt het principe van het afgeleide statuut en familie eenheid voorop:

"Beginning with the Universal Declaration of Human Rights, which states that "the family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State", most international instruments dealing with human rights contain similar provisions for the protection of the unit of a family."¹⁰

"[...] just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child's refugee status."¹¹

Voorts wordt er in overweging 19 en 36 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU het volgende benadrukt:

"Het begrip „gezinsleden" dient te worden verruimd, waarbij rekening moet worden gehouden met de verschillende vormen van afhankelijkheid en bijzondere aandacht moet worden besteed aan het belang van het kind. (...)

Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaalgezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen."

Het principe van familie-eenheid moet uiteraard in het voordeel van de familieleden spelen en niet in hun nadeel. De redenen om een eigen asielaanvraag in te dienen kunnen in het bijzonder ook gebaseerd zijn op de erkenning van het familielid:

"Het principe van de familie-eenheid laat een persoon toe om het vluchtelingenstatuut « zijdelings » te verkrijgen terwijl die persoon op zichzelf niet voldoet aan de vluchtelingendefinitie van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Anderzijds staat dit principe het de asielinstanties niet toe om de aanvragen tot bescherming automatisch te weigeren onder het voorwendsel dat het principe van familie-eenheid niet toepasselijk is. Met andere woorden, elk lid van de familie moet de mogelijkheid hebben om zijn eigen asielaanvraag te doen als hij daar redenen voor heeft⁵². En deze redenen kunnen uiteraard in het bijzonder gebaseerd zijn op de erkenning van een familielid⁵³. Met andere woorden, het principe van familie-eenheid speelt in het voordeel van personen ten laste, maar niet in hun nadeel⁵⁴. Een voorbeeld verduidelijkt dit. Het principe van familie-eenheid wordt geweigerd aan een asielzoekster wiens zoon erkend vluchteling is in België omdat zij niet kan bewijzen dat ze ten laste is van haar zoon.

Daarentegen merkt de RVV op dat meerdere leden van haar familie en schoonfamilie ernstige vervolging hebben ondergaan in Rwanda en dat het « waarschijnlijk [is] dat deze vervolging voornamelijk haar oorsprong vindt in het feit dat de slachtoffers behoorden tot de familie van haar man [die in asielprocedure is in Frankrijk] die belangrijke politieke en administratieve functies heeft uitgeoefend onder het regime van president Habyarimana, en wie dus beschouwd wordt als een politiek tegenstander van het actuele regime in Rwanda ». Dit laat deze persoon toe om erkend te worden, niet alleen omwille van de erkenning van haar zoon, maar omdat « zij in het geval van terugkeer naar Rwanda terecht vreest te worden vervolgd

door de nationale autoriteiten omwille van het feit dat ze behoort tot de sociale groep van de familie van een politiek tegenstander."¹²

Ook al verwijst UNHCR hier zelf naar het probleem indien betrokkenen verschillende nationaliteiten hebben, wat in casu niet het geval is, lijkt het UNHCR voornamelijk de situatie op het oog te hebben waarin dit persoonlijk statuut de persoon een sterkere bescherming zou kunnen verschaffen dan het vluchtelingenstatuut, en dus geenszins als reden aanhaalt om bescherming te weigeren:

"In UNHCR's view, members of the same family should be given the same status as the principal applicant (derivative status). As noted above (see comment on Article 2(h)), the principle of family unity derives from the Final Act of the 1951 United Nations Conference of Plenipotentiaries on the Status of Refugees and Stateless Persons and from human rights law. Most EU Member States provide for a derivative status for family members of refugees. This is also, in UNHCR's experience, generally the most practical way to proceed. However, there are situations where this principle of derivative status is not to be followed, i.e. where family members wish to apply for asylum in their own right, or where the grant of derivative status would be incompatible with their personal status, e.g. because they are nationals of the host country, or because their nationality entitles them to a better standard.

The same holds true for family members of persons under subsidiary protection. UNHCR notes in this regard that Member States' obligations to ensure family protection, according inter alia to Article 8 ECHR, are not restricted to Convention refugees but apply also to families of persons otherwise in need of international protection. The conditions applicable to the benefits and rights of family members should therefore be defined accordingly."¹³

In dezelfde zin kan er worden verwezen naar het volgende:

"A. Extension du statut de réfugié au groupe familial

9. Il est généralement admis que les personnes demandant le statut de réfugié doivent normalement faire valoir de bonnes raisons pour justifier leur crainte d'être persécutées à titre individuel. Toutefois, il découle du principe de l'unité familiale que, si le chef de famille satisfait aux critères régissant la reconnaissance du statut de réfugié, les membres à charge de sa famille doivent normalement se voir reconnaître la qualité de réfugié. Une telle reconnaissance ne peut bien entendu être obtenue si elle est incompatible avec le statut juridique personnel du membre de la famille en question. C'est ainsi que le statut de réfugié ne saurait être reconnu à un membre de la famille ressortissant du pays d'asile ou ayant une autre nationalité et jouissant de la protection du pays de cette nationalité. De la même manière, il ne serait pas justifié de reconnaître le statut de réfugié à un membre à charge de la famille qui tombe sous le coup des clauses d'exclusion.

10. Il y a lieu de souligner que le concept de "chef de famille" tel qu'il est traditionnellement compris ne correspond pas nécessairement et ne doit pas automatiquement être associé à celui de "demandeur principal de statut". Il n'est pas rare que le groupe familial subisse une persécution en raison de la situation particulière d'un membre de la famille autre que le "chef de famille" ou d'actes commis par ce membre. De ce fait, chaque membre de la famille devrait avoir la possibilité de soumettre séparément une demande de statut de réfugié, s'il a des motifs valables pour ce faire. Il ne serait pas nécessaire de recourir à cette possibilité lorsque le chef de la famille s'est vu reconnaître la qualité de réfugié (puisque, sous réserve des mises en garde énoncées au paragraphe 9, cette reconnaissance s'étendra normalement au reste de la famille à charge). Cependant, lorsque la demande présentée par le chef de la famille a été rejetée, cette option doit rester ouverte pour que les besoins de protection de la famille soient dûment pris en compte.

11. Le HCR constate avec préoccupation dans certains pays une tendance à considérer que, dans le cas de groupes familiaux comprenant des couples (conjoints), le demandeur principal de statut doit toujours être le mari. Le HCR a dû parfois intervenir auprès des autorités nationales pour obtenir que la demande de statut de réfugié présentée par l'épouse (en l'occurrence le principal demandeur) soit admise dans le cadre de la procédure de demande d'asile."¹⁴

De verwerende partij is volgens verzoekers onzorgvuldig. Ten onrechte vergeet de verwerende partij dat zij tot uitgebreide motivering gehouden is."

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster als volgt inzake de subsidiaire bescherming:

"Ondanks de voldoende onbetwiste en objectieve elementen in de asielaanvraag van verzoekster om tot de erkenning van haar vluchtelingenstatuut over te gaan, is het duidelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan ook een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens het UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers alsook het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014.⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.^{67"}¹⁵

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirin Kot, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year. [...]

Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016." (UNGA, 3 March 2017, p. 3-4)

"Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilians suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHRC, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394.

The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...]

According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 1116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified." (AIHRC, 1 august 2016. p. 12) [xviii]

"Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...]

Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul[...]" (SIGAR, 30 July 2017. p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks. In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others – the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 – contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons – mainly mortars – by Pro-Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-

Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) – or 43 per cent of total civilian casualties – to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) – or five per cent – of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA, July 2017, p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons – such as mortars – contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party." (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 – a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qalah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UN General Assembly, 15 June 2017. p. 4)"¹⁶

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 3 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country

Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met twee medische attesten neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het middel mist dan ook juridische grondslag in zoverre de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze verdragsbepaling geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) verzoekster zich louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, met name haar uithuwelijking en haar profiel als alleenstaande vrouw, dat (ii) de documenten van haar zussen die verzoekster voorlegt enkel bevestigen dat zij in het buitenland verblijven, wat in haar vorige beslissing niet in twijfel getrokken werd, maar dat verzoekster nog steeds niet heeft aangetoond dat zij in Afghanistan niet kan rekenen op de steun van haar vader, haar nonkel of haar andere familieleden, dat (iii) de taskara van haar echtgenoot, zijn verblijfstitel en hun huwelijksakte geen ander licht kunnen werpen op haar asielaanvraag, en dat (iv) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In haar verklaring volgend verzoek gaf verzoekster als reden voor haar nieuw verzoek om internationale bescherming op dat zij een alleenstaande vrouw is en niet naar een ander land kan. Op de vraag of zij nieuwe elementen heeft, antwoordde verzoekster *“Nee, ik heb geen nieuws”*. Gevraagd wat zij vreest bij haar terugkeer naar haar land van herkomst, antwoordde verzoekster dat zij niemand meer heeft in Afghanistan, enkel een oom langs vaderszijde, dat zij een alleenstaande vrouw is, dat haar oom wou dat zij met een oude man zou huwen, dat zij gevlucht is en zeker gedood zou worden door haar oom of zijn familie, dat in Afghanistan vrouwen geen rechten hebben, dat zij hier nu al twee jaar woont en dat ook haar man hier verblijft (adm. doss., stuk 4, verklaring volgend verzoek, vragen 15 en 18). Verzoekster legde een religieuze huwelijksakte, een taskara en een verblijfstitel van haar echtgenoot en documenten van haar zussen voor (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’).

Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing op correcte gronden besloten dat verzoekster zich louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, met name haar uithuwelijking en haar profiel als alleenstaande vrouw. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat uit alles zou blijken dat zij haar vrees situeert omtrent haar huwelijk in België met een Afghaanse man en dat zij hierover onvoldoende gehoord is geweest. Verzoekster werd in een haar voorgelegde vragenlijst uitdrukkelijk gevraagd wat zij vreest bij haar terugkeer naar haar land van herkomst en heeft hierbij duidelijk niet teruggekoppeld naar haar huwelijk in België. De loutere omstandigheid dat zij een (religieuze) huwelijksvereenkomst voorlegde, doet geen afbreuk aan haar verklaringen omtrent haar vrees bij een terugkeer naar Afghanistan. Zo zij meende dat dit huwelijk voor haar consequenties had bij een terugkeer naar Afghanistan, dan had zij deze meteen moeten toelichten.

Wat betreft de documenten van haar zussen die verzoekster voorlegde, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze enkel bevestigen dat zij in het buitenland verblijven, dat dit niet in twijfel werd getrokken in haar vorige beslissing, en dat verzoekster nog steeds niet aangetoond heeft dat zij in Afghanistan niet kan rekenen op de steun van haar vader, haar nonkel of haar andere familieleden.

Wat betreft de taskara en verblijfstitel van haar echtgenoot en haar huwelijkscontract, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat deze geen ander licht kunnen werpen op verzoeksters asielaanvraag. De commissaris-generaal wijst er daarbij op dat de aanvraag tot (verblijf in België op grond van) gezinshereniging en een asielaanvraag twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een asielaanvraag als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Thans tracht verzoekster een nieuwe wending te geven aan haar verklaringen door te poneren dat zij, als Afghaanse vrouw die in België uit eigen beweging gehuwd is met een Afghaanse man, omwille van dit huwelijk problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. Hoewel zij een (religieuze) huwelijksvereenkomst heeft voorgelegd, heeft verzoekster van deze problematiek evenwel op geen enkel ogenblik gewag gemaakt bij het indienen van haar volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl zij hiertoe uitdrukkelijk in de mogelijkheid werd gesteld. Dat zij dit niet heeft gedaan doet dan ook afbreuk aan de ernst van verzoeksters vrees. Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat verzoekster niet aantoont dat zij door haar huwelijk problemen zou ondervinden in Afghanistan. De algemene informatie over de situatie van vrouwen in Afghanistan waarnaar zij verwijst heeft immers geen betrekking op haar persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke. Uit niets blijkt – en verzoekster toont niet aan – dat verzoekster omwille van haar huwelijk in Afghanistan niet meer zou kunnen rekenen op de steun van haar vader, haar nonkel of haar andere familieleden.

Waar verzoekster ten overvloede nog verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over een alleenstaande Afghaanse vrouw die in het buitenland geleefd heeft, wordt er op gewezen dat zij dit element reeds had ingeroepen bij haar eerste verzoek om internationale bescherming en dat de Raad in zijn arrest nr. 201 411 van 20 maart 2018 hierover reeds oordeelde dat verzoekster geenszins *in concreto* aantoonde dat zij een risicoprofiel bezit nu zij zich louter beperkt tot een vage verwijzing naar een verhoogd veiligheidsrisico, zonder dit enigszins te concretiseren. Dit kan dan ook niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat, gelet op haar huwelijk met een Afghaanse man in België, het principe van de eenheid van het gezin dient te worden toegepast, wordt er op gewezen dat de vaststelling dat verzoekster thans in België gehuwd is met een Afghaanse man aan de appreciatie van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen afbreuk doet. Zij toont voorts niet aan dat de algemene informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst op haar concrete situatie van toepassing is, temeer nu uit niets blijkt dat haar echtgenoot een in België erkend vluchteling is. Het doel van de asielprocedure is ten slotte niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst of een reëel risico loopt op ernstige schade, wat te dezen niet het geval blijkt te zijn.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 aangebrachte COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betoog van verzoekster is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De door verzoekster geciteerde informatie is immers (deels) dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde veiligheidsanalyse van Kabul is gesteund. Uit deze informatie blijkt inderdaad een stijging van het geweld in Afghanistan, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, bestaan er nog steeds regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en kan er in de hoofdstad Kabul, niettegenstaande er zich met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, geen gewag worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoekster brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoekster legt ter terechtzitting weliswaar een aanvullende nota voor met daarbij twee medische attesten waaruit blijkt dat zij zwanger is, doch uit niets blijkt – en verzoekster toont niet aan – dat dit gegeven met zich brengt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een groter risico loopt om te worden blootgesteld aan willekeurig geweld dan andere burgers aldaar.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN